

Ystävät,

Vuosi alkaa lähestyä loppuaan ja tämä on Härkösten viimeinen kirje tänä vuonna. Nyt on hyvä muistella vuoden aikana tapahtuneita asioita, niin hassuja sattumuksia kuin arkisia tehtäviäkin.

”Tulkaa, sillä kaikki on valmiina ehtoollispöydässä” – Mutta miksi he eivät tule?

Muutaman kuukauden seurakunnassa työskenneltyäni, minä(Katri) aloin ihmetellä, kun sunnuntaisin ihmiset vain istuivat penkeissään, vaikka ehtoollinen oli asetettu ja kaikki kutsuttu. Evankelista Raymond Swai, jonka kanssa työskentelen, selitti, että suurin osa Buhongwan seurakunnan väestä on erotettu ehtoollisyhteydestä. Syynä on se, että he elävät avoliitossa. Menin melko sanattomaksi. Suomalaiselle ehtoollinen on armopöytä, johon meidät kaikki on kutsuttu. ”Niin alhaalla ei kukaan kulje, ettei siellä Jeesus ois!” Kuinka totta ovatkaan nuo vanhan laulun sanat suomalaisessa kristillisyydessä, jossa Jumalan armo ja rakkaus on kaikkia varten. Täällä Jumala nähdään usein pelottavana tuomarina, jota pitää *peljätä* ja *kunnioittaa*.

Rupesimme yhdessä pohtimaan mitä asialle voisi tehdä. Evankelistalla oli heti idea valmiina. Ihmiset pitää palauttaa ehtoollisyhteyteen ja se tapahtuu vain solmimalla avioliitto. Näistä sanoista lähti liikkeelle tapahtumasarja, joka huipentuu jouluaattoiltana kirkossamme.

Vanhemmuus velvoittaa

Jokaisessa seurakunnassa on Vanhemmisto. He ovat yhteisesti valittuja luottohenkilöitä, joiden kesken on jaettu seurakunnan alue. Jokaisella seurakunnan Vanhimmalla on siis omat ”lapsensa” eli oman alueensa seurakuntalaiset, joista hänen tulee pitää huolta. Vanhimman tehtävä on raportoida syntyneistä lapsista, kuolemantapauksista ja sairastumisista sekä pitää evankelistaa ja pastoria muutenkin ajan tasalla alueen asioista. Kokoonnuimme Vanhemmiston kanssa ja yhteisesti päätimme aloittaa kodista kotiin vierailun eli ziaran. Ilmoitimme asiasta sunnuntaisin jumalanpalvelusten jälkeen muutaman viikon ajan. Ja vihdoinkin elokuun lopussa aloitimme itse työn.

77 sokeripalaa

Tansaniassa vieraat ovat siunaus ja heille pitää aina tarjota ruokaa tai ainakin pullollinen limsaa. Ensimmäisenä ziara-päivänä kiersimme 12 kotia. Joka ainoassa joimme limsaa. Paitsi viimeisessä kehtasimme kieltäytyä, koska pimeys alkoi laskeutua ja sen turvin oli hyvä aloittaa jo matka kotiin päin. Kotona mietin pahaa oloani ja muistelin, että eikös yhdessä limsapullossa olekin jotakuinkin 7 palaa sokeria? $7 \times 11 = 77$ sokeripalaa... Tuosta raamatullisesta, pyhästä luvusta huolimatta päätimme lisätä seuraavan sunnuntain ilmoitusasioihin, ettemme tule syömään tai juomaan kotinne, vaan vain pikaiselle vierailulle. Voin kertoa, että tästä eteen päin ziaralla on ollut paljon miellyttävämpää!

Kynsilakkaa mutavellillä

Näinä kuukausina, kun olemme kiertäneet ihmisten koteja, on mielessäni usein ollut Jeesuksen sanat:

”Menkää, minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle. Älkää ottako mukaanne rahakukkaroa, älkää laukkuja älkääkään jalkineita. Älkää matkan varrella pysähtykö tervehtimään ketään. Ja kun tulette johonkin taloon, sanokaa ensin: ’Rauha tälle kodille.’” (Lk. 10:3-5)

Ihmisten kotiin ei ole helppo mennä. Jokaisella on kesken omat päivän askareensa, jotka vierailumme keskeyttää. Ensimmäisten sanojen asetteleminen onkin tärkeää, siksi on hyvä tulla ”rauhan kanssa”. Jo muutaman päivän jälkeen ymmärsin käytännössä myös viisauden siinä, että laukku ja lompsa kannattaa jättää kotiin. Eipä paina mikään harteilla, eikä tarvitse koko ajan huolehtia rahoistaan. Tuo jalkinepuolikin valaistui viimeistään, kun Mwanzassa alkoi suuret sateet. Tiet ovat Buhongwassa liejua ja joissain paikoissa suorastaan järviä. Siinäpä on kengistä pelkkää haittaa. Tähän liittyy yksi hauska yksityiskohta, jonka haluan vielä kertoa. Tansanialaisilla naisilla on aina kynsilakkaa. Niin köyhää ei olekaan, ettei hänellä olisi ainakin varpaan kynnet lakattu. No meikäläinen tunnetusti ei osaa suuresti arvostaa mitään tuommoista, enkä muista koska olisin varpaitani lakannut. Yhtenä päivänä kuitenkin päätin ryhtyä tuumasta toimeen. Täytyyhän maassa olla maan tavalla. Lakkasin varpaan kynteni meidän tyttöjen hienolla kimallelakalla ja olin hyvin ylpeä aikaansaannoksestani. Seuraavana päivänä satoi kaatamalla ja lähdimme evankelistan kanssa kahlaamaan kohti erästä taloa. Taloon päästyämme riisuimme kengät ulos ja astelimme sisään. Minulta meinasi melkein itku päästä, kun katselin mudan seasta pilkottavia kimallekynsiäni!

Kuinka pyykkinaru katkaisi tien, kurkistus hameen alle ja muita sattumuksia

Buhongwa sijaitsee 15 kilometriä Mwanzasta Sinyangaan päin, ja on viimeinen Mwanzan kaupunkiin kuuluva taajama. Alue on alkanut kehittyä vasta viimeisen 10 vuoden aikana, ja hyvin monet nuoret perheet ovat ostaneet sieltä viime vuosina halpaa tonttimaata itselleen. Hinnat kallistuvat kuitenkin koko ajan ja moni yrittää saada talonsa valmiiksi mahdollisimman pian. Mihin vain Buhongwassa katsoo, näkee rakenteilla olevia taloja ja aina pimeään tuloon asti kuuluu vasaran pauke. Kun on paljon nuoria perheitä, on myös paljon lapsia. Yleensä teemme kotikäyntejä jalan, mutta eräänä päivänä päätimme mennä autolla, koska suuntasimme kaikkein kauimpaan Buhongwan nurkkaan. Ajoimme koko ajan pienenevää tietä aina vain kauemmas ja ylemmäs kiviselle kukkulalle. Tie kapeni kapenemistaan, mutta oli silti aivan ajokelpoinen. Yhtäkkiä oli pakko pysäyttää, koska tien poikki oli ripustettu pyykkinaru. Iloisen kirjavat kangat, lasten reikäiset t-paidat ja muutamat housut liehuivat vienossa tuulessa. Sammutin auton ja jatkoimme matkaa jalan. Auto jäi parkkiin keskelle tietä. No eipä se siinä ketään haitannut, koska pyykkinarun läpi ei kuitenkaan kukaan pääsisi. Kukkulan rinteellä ei useinkaan käy valkoisia ihmisiä. Pyykkinaruperheestä yksi pikkuinen poika hivuttautui mukaamme. En ollut koskaan nähnyt poikaa ja ihmettelin hänen rohkeuttaan. Usein valkoisia pelätään, koska he kuitenkin ovat tulleet rokottamaan. Monet lapset kysyvät minultakin, että onko laukussani rokotuspiikkejä. Tämä pieni mies ei kuitenkaan osannut pelätä. Vähän matkaa taivallettuamme, hän nosti varovasti hameeni helmaa, joka ulottui aivan maahan asti. Poika sylkäisi käteensä ja hankasi nilkkaani: ”Ei se ole väriä”, hän sanoi ihmetellen. Evankelista meinasi kuolla nauruun. Monet täällä käyttävät valkaisevia rasvoja. Varmaan poika ajatteli, että tuolla tädiällä on tainnut vähän lipsahtaa purkista liikaa ja lopputulos on tuo armottoman ruma ja kalvakka iho.

Kotimatalla kohtasin vielä yhden aika hullunkurisen näyn. Täällä katujen lakaiseminen on naisten työtä. Homma on aika vaarallista, koska autoilijat eivät kovin kunnioita tätejä luutineen. Olen usein ajatellut, että kaikille lakaisijateideille pitäisi saada jokin huomiota herättävä vaate. Yksi täti oli laittanut tuumasta toimeen. Amerikasta Tansaniaan tulee paljon vanhoja vaatteita kirpputoreilla myytäviksi. Halloweenin jälkeen hylätty musta noita-

akkahattu oli saanut uuden elämän Mwanzan kadulla. Hatun leveät lierit olivat aivan täydelliset paahtavaa hellettä vastaan ja varmasti jokainen autoilija huomasi tämän tädin jo kaukaa. Kotona vitsailin tytöille, että täti pääsi töiden jälkeen kotiinkin varmaan ihan kätevästi. Siitä vaan luudalla lentämään, kun jo on hattukin ja kaikki. Mutta oikeasti noituus ei ole täällä vitsailun aihe. Ihmiset pelkäävät noitia. Yksi jouluevankeliumin hienoimmista kohdista ovat enkelin sanat Betlehemin kedolla: ”Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle.” Joulun Lapsi tuo rauhan ihmisten sydämiin. Enää ei tarvitse pelätä.

Pasta Carbonara, Pasta Bolognese, Pasta Katri

Teen työtä tällä hetkellä siis kahdessa paikassa. Buhongwan seurakunnasta riittäisi miljoona hauskaa tarinaa kerrottavaksi. Ehkä jatkan niistä kuitenkin joskus toiste. Joka päivä kuitenkin hämmästelen kuinka työ opettaa olemaan omalla paikallaan. Ehkä se on ihmeellisintä tässä työssä. Kielipuoli ja kulttuuri-invalidi saa olla. Työ hoituu luovuudella, ja joka päivä opin uutta. On myös suuri siunaus tehdä työtä mukavien ihmisten kanssa. Evankelista rukoilee joka aamu Pasta Katrin puolesta. On hienoa osata (melkein) yksi sana englantia. Se minkä evankelista häviää englannin taidoissaan, hän korvaa satakertaisesti puhelahjoillaan kiswahiliksi. Hänen ansiostaan vihin jouluaattona avioliittoon kymmenen pariskuntaa. Evankelista on se, joka on puhunut ja puhunut ja puhunut lakkaamatta ihmisille kristillisen avioliiton merkityksestä. Hän on laskenut kirkon kynnyksen niin matalalle, että sen yli pääsee nyt ihan jokainen. Siksi Jeesus syntyi talliin, eikä kuninkaan hoviin, että kaikkein köyhimmälläkin olisi ovi auki hänen luokseen.

Kun Jeesus syntyi Kannu-Mariasta ja kun meidän tytöt ajoivat toisen Marian ulos luostarista

Toinen työpaikkani on Nyakaton raamattuopistolla. Opetan siellä englantia ja Systemaattista teologiaa. Näin joulun alla palaa mieleen yksi tammikuinen päivä, kun kiswahili ja minä emme vielä olleet ollenkaan hyviä kavereita. Tunnin aiheena oli Jeesuksen jumaluus ja ihmisuus. Pohdimme, mikä Jeesuksen elämässä kertoo hänen olevan Jumala. Opiskelijat luettelivat: Jeesus paransi sairaita, Hän käveli veden päällä, muutti veden viiniksi, herätti kuolleita eloon. Minä lisäsin innoissani: ”Niin, ja Jeesus syntyi Kannu-Mariasta!” Luokkaan laskeutui syvä hiljaisuus. Sitten yksi opiskelija sanoi hiljaisella äänellä: ”Tarkoitat varmaan Neitsyt Mariaa..” (Bikira eli neitsyt ja Birika eli kannu ovat tosiaan aika lähellä toisiaan!)

Elina ja Anne melkein muuttivat asumaan Isamilon kouluun viime viikolla. Musikaali *Sound of Music* työllisti heitä melkoisesti. Lopputulos oli aivan mahtava. Koululaiset esittivät koko pitkän musikaalin lauluineen ja mielettömän hienon lavastuksen oli suunnitellut Pyhtilän Anna. Pekka teki esitykseen äänentoiston. Anne esitti nunnaa ja Elina Abbedissaa. Molempien roolihahmot olivat kovasti vaikuttamassa siihen, ettei luostarista koskaan tullut kotia Marialle. Hänen kutsumuksensa oli jossain muualla.

Meillä kaikilla on kutsumus. Tänä jouluna toivomme, että Sinä saisit nähdä Tähtien syttyvän taivaalle ja sen valossa Sinun kutsumuksesi kirkastuisi. Ja että saisit olla turvassa joulun enkelin sanojen alla: ”Älä pelkää!”

Oikein Rauhallista Joulua Sinulle Ystävämme

Toivovat KATRI, PEKKA, ELINA JA ANNE

SUOMEN LÄHETYSSEURA